

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **J. P.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 15, Praha 8, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 4. 2019, č. j. 17 A 120/2017 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 7. 2017, č. j. 38521-2/2017-900000-304.6, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Karlovarský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 4. 2017, č. j. 581-13/2017-540000-12, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), za což mu byla uložena pokuta 3000 Kč a náhrada nákladů řízení 1000 Kč.

[2] Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 4. 11. 2016 při řízení osobního vozidla zn. BMW, registrační značky X, užil pozemní komunikaci D6 (147. km až 148, 5. km ve směru na Cheb, mýtný úsek D06241 Březová – Tisová), aniž by uhradil časový poplatek za užití této zpoplatněné pozemní komunikace.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) podanou žalobou, ve které namítal nepřezkoumatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť z něj nevyplývá, porušení jakého ustanovení se měl

žalobce dopustit. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016 č. j. 9 As 263/2015-36, podle něhož právní kvalifikace skutku musí být v rozhodnutí dostatečně určitá a musí být zřejmé, která ustanovení právních předpisů obviněný z přestupku svým jednáním porušil. Podle žalobce dále vjezd na dálnici byl označen dopravní značkou IZ1a (dálnice) s dodatkovou tabulkou E11a (bez časového poplatku). K tomu žalobce uvedl, že navrhl důkaz účastnickou výpovědí a fotografiemi, na nichž je nájezd označen dopravní značkou Silnice pro motorová vozidla a dodatkovou tabulkou 11a (bez časového poplatku). Tyto důkazy nebyly žalovaným provedeny a žalobce je toho názoru, že byl porušen spravedlivý proces, když mu nebylo umožněno tyto důkazy provést. Podle žalobce předložené fotografie minimálně nasvědčují tomu, že taková situace mohla být, a žalovaný nedoložil, že by například nedošlo k výměně dopravního značení. Je sporné, jaké dopravní značení bylo umístěno na nájezdu, k tomu správní orgán nedisponoval žádným důkazem. Za takového stavu byla účastnická výpověď způsobilá podle jeho názoru vnést do řízení nové skutečnosti. Žalobce konstatoval, že jednání se zúčastnil jeho zástupce a sám žalobce se nezúčastnil, neboť by mu tato účast přinesla pouze nutnost cestování, aniž by mu byla k čemukoliv přínosná, když jeho návrh na účastnickou výpověď byl stejně zamítnut. Tvzení, že na všech nájezdech komunikace D6 je dopravní značení „Dálnice“, je podle žalobce nepodložené. Podle žalobce správní orgán také neprokázal, že by se jednalo o zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Správní orgány nevyložily řádně pojem „přiměřené důvody“, který je neurčitým právním pojmem. Podle přílohy k vyhlášce č. 306/2015 Sb. je zpoplatněn pouze úsek dálnice D6 mezi obcemi Jenišovice a Jesenice, a to mezi exity 131-162. Žalobce popíral, že by na tomto úseku řídil, a bylo věcí správních orgánů, aby to bylo dokázáno, např. svědeckými výpověďmi zasahujících celníků, a ne pouze úředním záznamem, který není důkazem. Na fotodokumentaci je pouze stojící vozidlo na dálnici bez upřesnění kilometru dálnice. Fotodokumentace pouze dokazuje, že vozidlo nebylo opatřeno dálniční známkou, a nikoliv že by jelo po zpoplatněné dálniční komunikaci. Podle žalobce vedoucí oddělení žalovaného, plukovník JUDr. H. nebyl oprávněn k rozhodnutí o odvolání, neboť toto nevyplývá z dokumentů; bylo na žalovaném, aby prokázal, že tato osoba je dle organizačního řádu žalovaného oprávněna rozhodovat. Další námitka žalobce spočívala v nesouhlasu se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na stránkách Nejvyššího správního soudu.

[4] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji. Při jednání doplnil dokazování vzhledem k obsahu žalobních námitek o listinný důkaz - pověření k podepisování ze dne 5. 5. 2016, podle něhož se tímto pověřuje plukovník JUDr. D. H., vedoucí oddělení správních činností Plzeň, Generálního ředitelství cel, odboru třicátého, k podepisování veškerých dokumentů včetně správního rozhodování; pověření je uděleno brigádním generálem Mgr. Petrem Kašparem.

[5] Krajský soud částečně přisvědčil žalobci v tom, že je v úvodní části výroku prvostupňového rozhodnutí až příliš mnoho odkazů na jednotlivá právní ustanovení. Přes tuto výhradu je v daném případě rozhodující další část výroku, kde je specifikována skutková věta přestupku, tedy u formulace „*shledává vinným*“. Zde soud nepřezkoumatelnost výroku pro jeho nesrozumitelnost neshledal. Dle hmotněprávní kvalifikace byl přestupek posouzen správně podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Ve smyslu § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních

pokračování

komunikacích se řidič vozidla v systému časového zpoplatnění dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21e cit. zákona užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek. Z § 42a odst. 2 písm. a) cit. zákona vyplývá, že sice obsahuje i odkaz na § 21e, ale jde o odkaz na velmi rozsáhlé ustanovení, nikoli na konkrétně v něm stanovenou povinnost. Jde tedy dle soudu o odkaz bezpředmětný. Za této situace pro přezkoumatelnost výroku o spáchání přestupku bylo rozhodující okolností, že ob stojí sama o sobě skutková podstata přestupku tak, jak je popsána v § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Tzn., že i bez odkazu na jiné právní ustanovení je stíhané protiprávní jednání dostatečně určité již z formulace skutkové podstaty přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích.

[6] K dalšímu tvrzení žalobce, že jím předkládané fotografie prokazují, že se jednalo o úsek silnice bez časového poplatku, krajský soud odkázal na odůvodnění správního orgánu I. stupně, s nímž se soud zcela ztotožnil. V daném případě je podstatné, že na místě přestupku žalobce nevzněl žádné námitky. Krajský soud vyslovil domněnku, že pokud by žalobce byl přesvědčen o tom, že předmětný úsek komunikace je nezpoptatněný, toto by logicky namítal již na místě kontroly. Žalobce uvedenou námitku neuvedl ani při jednání dne 23. 3. 2017, kam se bez řádné omluvy nedostavil. Teprve po skončeném dokazování, když byl žalobce vyzván podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), aby se k věci vyjádřil před rozhodnutím ve věci, začal tvrdit, že jel po nezpoptatněném úseku, navrhl k tomu svůj účastnický výsledek a předložil fotografie. Tyto fotografie však nejsou nijak datovány, tudíž nemohou zpochybnit závěr z provedeného dokazování (které zahrnovalo jak podklady – úřední záznamy předložené policisty, tak i jimi opatřené důkazy – fotografie vozidla na místě kontroly bez kupónu), jaká značka platila na předmětném úseku dálnice D6 v době spáchání přestupku. Ani účastnický výsledek nemohl zpochybnit dosavadní zjištění, neboť žalobce se měl dostavit především k nařízenému jednání, pokud chtěl být ústně slyšen, čehož nevyužil.

[7] Pokud jde o formu zavinění, soud konstatoval, že byla správně posouzena správními orgány jako vědomá nedbalost. Z výše shrnutého odůvodnění správního orgánu I. stupně vyplývá, že se správní orgán odůvodnění míry nedbalosti dostatečně věnoval a soud se s jeho závěrem ztotožnil. Vědomá nedbalost vyplývá ze skutečnosti, že žalobce jako řidič předmětného silničního motorového vozidla, který disponuje řidičským oprávněním, věděl, že je povinen uhradit časový poplatek a přilepit prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle.

[8] Námitka žalobce, že se vůbec v úseku mezi Jenišovicemi a Jesenicí, tj. mezi exity 131 a 162, nenacházel, byla dle krajského soudu vyvrácena jasně předloženými podklady a důkazy, kdy žalobce byl při kontrole na daném místě ztotožněn.

[9] Poslední námitkou žalobce, spočívající v nesouhlasu se zveřejněním osobních údajů zástupce žalobce na stránkách Nejvyššího správního soudu, se krajský soud nemohl zabývat, neboť se jej netýkala.

[10] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Krajskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)] a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[11] Stěžovatel především tvrdí, že výrok rozhodnutí musí obsahovat nejen údaj o tom, jakého přestupku se obviněný dopustil, ale též údaj o tom, jaké právní ustanovení svým jednáním porušil. Jde o esenciální náležitost výroku o přestupku. Výrok rozhodnutí není přezkoumatelný, pokud správní orgán tvrdí, pouze jakého přestupku a jakým jednáním se obviněný dopustil, aniž by vymezil, jakou právní normu měl porušit. K tomu stěžovatel odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, a rozsudek ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34. Z uvedeného stěžovatel dovozuje, že pokud nepostačí odkaz na porušenou právní normu, má-li tato blanketní dispozici, pak nemůže obstát ani výrok, který na porušenou právní normu neodkazuje vůbec. V napadené věci přitom výrok rozhodnutí na porušenou právní normu neodkazoval vůbec. Nelze tak např. ani přezkoumat, zda jednání bylo vskutku protiprávní, zda nedošlo ke změně porušené právní povinnosti v průběhu řízení (pokud by například jednání bylo zákonodárcem dekriminalizováno), nebo zda k naplnění skutkové podstaty nebylo zapotřebí splnit další podmínky, nebo ve věci neexistovaly další výjimky. Důležitost vymezení porušené právní normy stěžovatel dále demonstruje na přestupku parkování na vyhrazeném parkovišti pro osoby se zdravotním postižením a uzavírá, že nebyla-li vymezena porušená právní norma, nelze činit závěr o protiprávnosti jednání.

[12] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud aproboval rozhodnutí založené na skutkovém stavu, který nebyl dostatečně zjištěn. Zároveň nesprávně posoudil právní otázku, zda došlo k procesní vadě neprovedením navržených důkazů. Stěžovatel předně rozporuje, že se měl vyjádřit na místě; dle platného práva obviněný se k věci vyjadřuje poté, co se seznámí se spisem, při zachování práva na obhajobu, nikoliv uprostřed dálnice, bez právního zástupce, bez sdělení obvinění. Není pravdou, že by stěžovatel s tvrzením přišel „po skončeném dokazování“, jak tvrdí krajský soud. Stěžovatel se vyjádřil ve lhůtě, kterou mu usnesením správní orgán určil, navrhoval tedy důkazy přesně v procesním okamžiku, kdy tak předpokládá právo a kdy tak předpokládal i správní orgán. Stěžovatel dále rozvíjí úvahy stran různého přístupu provádění důkazů správními orgány. Obviněný dle něho nemůže v počátku predikovat, zda správní orgán provede dokazování, nebo bude celou věc stavět „na vodě“; proto je správně, že případné další důkazy navrhne – a také odůvodní – teprve poté, co správní orgán provede dokazování jím shromážděnými důkazy. Judikatura dovodila, že některá skutková tvrzení mohou být hodnocena jako nevěrohodná, jsou-li uplatněna v pozdější fázi řízení (typicky v odvolání či před soudem). O takový případ se nejedná, a to hned ze dvou důvodů. Předně, stěžovatel své tvrzení neuplatnil v pozdější fázi řízení, ale v řízení před správním orgánem I. stupně; za druhé, stěžovatel své tvrzení podkládal důkazy, a tak mohla být jeho věrohodnost objektivně ověřena.

[13] K samotným důkazním prostředkům stěžovatel uvádí, že správní orgány dospěly k závěru, že se jednalo o zpoplatněný úsek komunikace jen na základě tvrzení policistů v úředním záznamu (nadto ani není zřejmé, z jakých konkrétních skutečností tito k

pokračování

takovému závěru dospěli). Stěžovatel úřední záznam zpochybnil, předložil protitvrzení, které navrhl prokázat fotografií a svou výpovědí; z fotografie je přitom naprosto zřejmé, že daný úsek je bez poplatku. Správní orgán měl navržené důkazy provést; naopak pochybil, pokud stran skutkového stavu vycházel pouze z úředního záznamu, když tento byl zpochybňován, a to nejen tvrzením, ale i důkazními návrhy. Stěžovatel k podpoře svého tvrzení odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2016 – 39, a ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017 – 49. Krajský soud fotografii předloženou stěžovatelem hodnotil jako nedatovanou, takový závěr však představuje hodnocení důkazu, který nelze hodnotit předtím, než byl proveden. Každá fotografie tak například obsahuje metadata, z nichž je datum pořízení zřejmé. Nadto lze datum jejího pořízení objasnit i jinak, například prostým dotazem na jejího původce.

[14] Závěrem stěžovatel obsáhle poukazuje na to, že si ani on, ani jeho právní zástupce nepřejí, aby byly jejich osobní údaje včetně iniciál zveřejněny ve vyhotovení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na internetu. Tento argument však sám stěžovatel označuje pouze za upozornění, nikoliv za kasační námitku.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti k uplatněné námitce vady výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně setrvává na svém názoru, neboť výroková část je zcela v souladu s příslušnou legislativou - je zde řádně uveden popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměra sankce, předmět řízení, relevantní právní ustanovení na věc dopadajících právních předpisů i správné označení účastníka řízení (stěžovatele), rovněž je zde uvedena lhůta ke splnění uložené povinnosti i další údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Stěžovatelem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34, na projednávanou věc nedopadá, neboť se týká případu, kdy skutková podstata obsahuje obecně formulovanou povinnost stanovenou zvláštním (odlišným) právním předpisem – analogie trestných činů s blanketní dispozicí. Tak tomu však v nyní projednávané věci není, neboť stěžovatel se dopustil přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, kterého se dopustí řidič vozidla v systému časového zpoplatnění tím, že v rozporu s § 21e (tétož předpisu) užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek. Tato skutková podstata obsahuje jednoznačný slovní popis deliktního jednání a přímý odkaz na porušenou povinnost zakotvenou v témže právním předpisu. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedena konkrétní porušená právní norma - § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, spolu s dalšími užitými relevantními ustanoveními – např. § 20 odst. 1 a 2 (definuje zpoplatnění a jeho druhy), § 21 odst. 1 (definuje vozidlo v systému časového zpoplatnění), § 21a odst. 1 (definuje způsob placení) zákona o pozemních komunikacích, dále § 1, § 2, § 6 a příloha 2 vyhlášky č. 306/2015 Sb.

[16] Dále se žalovaný vyjadřuje k dopravnímu značení, což stěžovatel dokládá fotografiemi z webových stránek google.maps.com, spolu s návrhem na provedení své účastnické výpovědi. K tomu žalovaný přiložil obrazové znázornění zákonné úpravy charakteru pozemní komunikace D6 (dříve R6) v úseku Jenišov – Jesenice (exity 131 – 162) ve smyslu jejího časového zpoplatnění a příslušného dopravního značení v časových rozmezích. Z uvedeného je zřejmé, že pro umístění dodatkové tabulky E11 (od 1. 1. 2016 je označována jako E11a) na nájezdech na dálnici D6 (do 31. 12. 2015 rychlostní komunikace

R6) v úseku Jenišov – Jesenice neexistovalo již od 7. 12. 2012 žádné zákonné opodstatnění, komunikace byla od uvedeného data zpoplatněna. Žalovaný dále rozporuje způsob, jakým stěžovatel správním orgánům doložil fotografie jím blíže neurčeného nájezdu v průběhu řízení, neboť tyto fotografie získané z veřejně dostupných webových zdrojů evidentně byly ještě před jejich předložením celnímu úřadu upraveny oříznutím okrajů tak, aby z nich nebylo možno seznat datum jejich vyhotovení – každá fotografie v aplikaci Street View na webu google.maps.com totiž obsahuje, na rozdíl od fotografií doložených stěžovatelem, v levém horním a v pravém dolním rohu měsíc a rok jejich pořízení. Nepoužitelnost těchto fotografií pro účely prokázání skutkového stavu pak správní orgány i krajský soud řádně odůvodnily.

[17] K absenci dopravního značení pak žalovaný uvádí, že zatímco však tuto absenci stálého svislého dopravního značení lze ve výjimečných a doložených případech připustit (např. v důsledku dopravní nehody, rekonstrukce nájezdu či živelné pohromy), v projednávaném případě by zde musela dodatková dopravní značka E11, resp. E11a oproti zákonné úpravě naopak přebývat. Ponechání resp. opomenutí dodatkové tabulky E11 - „bez poplatku“ na dálničním nájezdu po dobu téměř čtyř let na frekventované zpoplatněné pozemní komunikaci si lze představit jen stěží. Tvrzení stěžovatele učiněné v průběhu správního řízení či následně v žalobě tak nezaložilo jakékoli sebemenší pochybnosti o skutkovém stavu dostatečně zjištěném a zdokumentovaném správním orgánem I. stupně, proto nebylo nutno přistoupit k účastnické výpovědi stěžovatele ani k dokládání fotodokumentace dopravního značení všech nájezdů po celé délce příslušné pozemní komunikace k okamžiku kontroly. K neprovedení účastnické výpovědi žalovaný uvádí, že stěžovatel byl správním orgánem I. stupně opakovaně předvolán k ústnímu jednání, přičemž se bez závažných důvodů nedostavil; nebyl tak krácen na svých právech.

[18] S ohledem na uvedené žalovaný nepovažuje kasační stížnost za důvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[20] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů; současně zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by byl Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní není se stěžovatelem ve sporu, v tom, že výrok je klíčovou částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky; to ostatně vyplývá s konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Právní kvalifikace skutku musí být ve výroku rozhodnutí dostatečně určitá a musí z ní být zřejmé, která ustanovení právních

pokračování

předpisů obviněný z přestupku svým jednáním porušil. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku (správního deliktu), je, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, překážky věci rozhodnuté, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 - 48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53). Otázkou vymezení skutku, jakož i obsahovými náležitostmi výrokové části správního rozhodnutí se zabýval mimo jiné též rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, jakož i v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, na něž odkazoval stěžovatel. Z citované judikatury přitom vyplývá, že identifikace skutku slouží především k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován; řádně formulovaný výrok - v něm na prvním místě konkrétní popis skutku je nezastupitelnou částí rozhodnutí, přitom pouze z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byly uloženy; pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.

[22] Pokud stěžovatel namítá, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně chybí odkaz na porušenou právní normu, Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil. V posuzované věci správní orgán I. stupně po vymezení své místní i věcné příslušnosti uvedl, že „*shledává fyzickou osobu J. P., ... (dále jen „pachatel přestupku“) vinnou ze spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Protiprávního jednání se pachatel přestupku dopustil dne 4. 11. 2016 v 10:10 hod. na pozemní komunikaci D6 (147 km až 148,5 km ve směru na Cheb, mýtný úsek D06241 Březová - Tisová), když jako řidič užil tuto zpoplatněnou pozemní komunikaci D6 silničním motorovým vozidlem BMW registrační značky X, aniž by uhradil časový poplatek za užití této zpoplatněné pozemní komunikace jmenovaným silničním motorovým vozidlem. Celní úřad zkoumal také subjektivní stránku projednávaného přestupku a posoudil jednání pachatele přestupku jako nedbalost vědomou, protože pachatel přestupku jako řidič předmětného silničního motorového vozidla věděl (pro řízení vozidel disponuje příslušným řidičským oprávněním), že je povinen uhradit časový poplatek a přilepit prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle. Za takového jednání Celní úřad pro Karlovarský kraj pachateli přestupku ukládá sankci pokuty podle ustanovení § 42a odst. 7 písm. d) zákona o pozemních komunikacích s přihlédnutím k § 11 a § 13 odst. 1 zákona o přestupcích...“.* Namítá-li stěžovatel, že v napadené věci výrok rozhodnutí na porušenou právní normu nedokazoval vůbec, nezakládá se jeho tvrzení na pravdě. Naopak, správní orgán I. stupně provedl ve výroku rozhodnutí vyčerpávající výčet dotčených právních ustanovení, rovněž i v odůvodnění rozhodnutí uvedl slovní vyjádření ustanovení zákona o pozemních komunikacích, která svým jednáním stěžovatel porušil.

[23] Podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích se řidič vozidla v systému časového zpoplatnění dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21e tohoto zákona užije vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek. Ustanovení § 21e odst. 1 zákona o silničním provozu specifikuje povinnosti řidiče vozidla v systému časového zpoplatnění: *a) uhradit časový poplatek a přilepit prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve*

vozidle, b) vyznačit údaj o registrační značce vozidla na kupónu prokazujícím úhradu časového poplatku, c) na požádání předložit ke kontrole příslušníku Policie České republiky (dále jen "policista") nebo celníkovi díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku, d) odstranit díl kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku na viditelném místě ve vozidle, jakmile jeho platnost skončila.

[24] Na rozdíl od § 42a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, kdy zákonodárce definuje skutkové podstaty přestupků fyzických osob obecně, aniž by se u fyzické osoby zkoumala nějaká další okolnost (vlastnost, kterou v okamžiku spáchání projednávaného činu měla), je tomu u § 42a odst. 2 téhož zákona jinak; vyjmenovaná skutková podstata odráží povinnosti stanovené adresátovi na jiných místech zákona, a je tedy reakcí na porušení těchto povinností. Formulace krajského soudu, že rozhodující je § 42a odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, a nikoliv již odkaz na § 21e téhož zákona, tak není zcela přesná, nicméně tato nepřesnost nemohl mít vliv na správnost závěru, k němuž krajský soud dospěl.

[25] V posuzovaném případě rozhodnutí správního orgán I. stupně obsahuje popis skutku se skutkovými okolnostmi, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení, tj. za nějž byl stěžovatel v dané věci pokutován. Správní orgány jednoznačně identifikovaly, že stěžovatel se dopustil správního deliktu tím, že v rozporu s § 21e zákona o silničním provozu užil vozidlo v systému časového zpoplatnění, aniž by byl uhrazen časový poplatek. Námitku vady výroku rozhodnutí tak Nejvyšší správní orgán neshledal důvodnou.

[26] Co se týče námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu a neprovedení důkazů, ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně provedl dne 4. 11. 2016 v 10:10 hod. kontrolu silničního motorového vozidla BMW, registrační značky X. Řidičem tohoto vozidla byl stěžovatel. Při kontrole bylo zjištěno, že za vozidlo není uhrazen časový poplatek za užití zpoplatněné pozemní komunikace D6, byla pořízena fotodokumentace případu a byl sepsán záznam o kontrole č. j. 55893/2016-540000-62. Stěžovateli bylo umožněno, aby se k uvedeným zjištěním vyjádřil, čehož nevyužil. S ohledem na jednoznačné zjištění skutkového stavu přikročil správní orgán I. stupně ke zkrácené formě řízení vydáním příkazu, č. j. 55893-5/2016-540000-12, který stěžovateli doručil dne 20. 12. 2016. Stěžovatel podal v zákonné lhůtě odpor proti příkazu, čímž došlo k jeho zrušení. Správní orgán I. stupně nařizoval ve věci opakovaně ústní jednání (na den 31. 1. 2017, posléze 2. 2. 2017, a dále 23. 3. 2017), na která se stěžovatel ani jeho právní zástupce osobně nedostavili, přičemž na poslední nařízené jednání dne 23. 3. 2017 nepředložili ani žádnou omluvu. Správní orgán I. stupně tak provedl v rámci jednání dne 23. 3. 2017 podle § 53 odst. 6 správního řádu důkazy následujícími listinami: záznamem o kontrole, protokolem o zjištěném důvodném podezření ze spáchání protiprávního jednání ze dne 7. 11. 2016, č. j. 55893-2/2016-540000-62 a fotodokumentací pořízenou při kontrole dne 4. 11. 2016 (5x foto kontrolovaného vozidla, 2x foto osvědčení o registraci vozidla, 1x foto dokladu o pojištění vozidla). Správní orgán I. stupně ukončil dokazování ve věci a ve smyslu § 36 správního řádu dne 23. 3. 2017 vypravil stěžovateli písemnost (usnesení o ukončení dokazování č. j.

pokračování

581-10/2017-540000-12) s možností vyjádřit se k podkladům rozhodnutí popř. navrhnout jiné důkazy ve věci či učinit návrhy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

[27] Stěžovatel této možnosti využil a dne 3. 4. 2017 zaslal své vyjádření, ve kterém mimo jiné uvedl, že se nemohl dopustit přestupku, neboť v místě, kde najížděl na dálnici, se nacházela dodatková tabulka E11 - Bez poplatku. S ohledem na tuto skutečnost se nemohl obviněný dopustit přestupku, který je mu kladen za vinu, neboť jednání, kterým měl být přestupek spáchán, nebylo v té době protiprávní. K tomu stěžovatel přiložil 2 ks fotografií, které měly jeho tvrzení prokázat. Správní orgán I. stupně konstatoval, že zaslané fotky (screenshoty obrazovky) byly pořízeny z aplikace Street View na elektronické adrese <https://www.google.cz/maps>. Ověřením v aplikaci Street View na elektronické adrese <https://www.google.cz/maps> bylo zjištěno, že data (předmětné screenshoty obrazovky) do této aplikace byly pořízeny v srpnu 2011 a březnu 2012, tedy v době (srpen 2011, březen 2012), kdy dálnice D6 skutečně zpoplatněna nebyla (byla ve výstavbě). Přestupek však byl spáchán 4. 11. 2016, tedy v době kdy již dálnice D6 zpoplatněna byla (viz Příloha 2 vyhlášky č. 306/2015 Sb.). Stěžovatelem zaslané fotografie (screenshoty obrazovky) tak nemohly být použity jako důkaz, resp. jako důkaz byly bez významu.

[28] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je skutkový stav projednávané věci zcela jednoduchý a zejména jednoznačný; správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěry správních orgánů stran naplnění zákonných podmínek pro postih stěžovatele ve smyslu § 42 odst. 1 zákona o silničním provozu. Podkladem pro vydání předmětného rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl výše uvedený záznam o kontrole, protokol a fotodokumentace. Z pořízených fotografií je pak zřejmé, že motorové vozidlo BMW, registrační zn. X, nemělo na viditelném místě umístěný prováděcím předpisem určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku a dále, že se předmětné vozidlo nacházelo (čili užilo) na zpoplatněné pozemní komunikaci D6. Uvedené důkazy správní orgán I. stupně řádně vyhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu a uvedl, jaká zjištění z nich učinil. Konkrétní zjištění pak uvedl jak v protokolu o ústním jednání, tak i v odůvodnění rozhodnutí o přestupku.

[29] Stěžovatel sice nesouhlasí s názorem žalovaného a krajského soudu ohledně hodnocení jím užití pozemní komunikace jako zpoplatněné, nicméně sám nepředložil žádné relevantní důkazy, které by mohly dostatečně zpochybnit závěry správních orgánů. Žalovaný k zaslaným fotografiím zcela správně konstatoval, že nejsou nijak datovány a je na nich zobrazena dopravní značka, která již na dálnici D6 v době spáchání přestupku několik let neplatila. Správní orgán vždy posuzuje důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení a ve všech souvislostech. To zcela jistě neznamená, že některý z důkazních prostředků má *a priori* vyšší váhu než jiný. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a zejména i další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci však na stranu druhou dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se věc udála. Bylo tedy na správních orgánech, aby v uvedených intencích přistupovaly jak k důkazům ve správním spise, tak k návrhům důkazů stěžovatele. V jejich postupu Nejvyšší správní soud neshledal žádná pochybení.

[30] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, mimo konstatoval: „Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.“ V uvedeném usnesení rovněž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Nejvyšší správní soud shledal postup krajského soudu souladný s výše uvedenými závěry zdejšího soudu v citovaném usnesení. Pokud by krajský soud zjistil, že správní orgány skutkový stav řádně nezjistily, zcela jistě by bylo na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil, a to i provedením důkazů nových. Krajský soud však vzal skutkový stav za řádně zjištěný, což také v odůvodnění napadeného rozsudku náležitě odůvodnil. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry zcela ztotožnil.

[31] Upozorněním stěžovatele a jeho právního zástupce ohledně jejich nesouhlasu se zveřejněním osobních údajů na internetu se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť toto upozornění zcela míjí podstatu věci, která je předmětem nyní vedeného kasačního řízení. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy Nejvyššího správního soudu odkazuje právního zástupce stěžovatele na přípis předsedy ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7.

[32] Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod, pro který by měl rozsudek krajského soudu zrušit. Krajský soud se věcí stěžovatele řádně zabýval, přezkoumatelným způsobem se vypořádal s relevantními žalobními námitkami, přitom nikterak nevybočil ze zákona ani z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost proto ze shora uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[33] O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1

ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému v rámci řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2020

pokračování

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu